

BERLINI KONFERENCIA: 1974. NOVEMBER 19-23.

A Berliini Konferencia jubilaris ülésén 24 európai állam katolikusai adtak számot tevékenységükről és a további végeznivalókról. Egyetértettek abban, hogy nincs és nem is lehet teljes emberi lét béke nélkül, hiszen a béke szorosan összekapcsolódik az ember jövőtervezésével, boldogságvágyával és méltóságával, de nincs és nem is lehet béke a társadalomtól elvonatkoztatva, mint ahogy nem lehet neutrális közegben vizsgált leszerelési és haderőcsökkentési probléma sem. Aki tárgyilagosan szembenéz az általános béke akadályaiival, annak a fegyverkezési verseny társadalmi és gazdasági okaiból kell kiindulnia. A fegyverkezési versenyt részben a hadiipari komplexumok és a multinacionális trösztök irányítják, másrészt pedig azok az elnyomó, kolonialista erők sürgetik, amelyek a fegyvereket a szabadságukért és függetlenségükért harcoló népek ellen használják föl. Ezért válik napról napra fontosabbá a fegyverkezési verseny megszüntetése, a kollektív biztonság előmozdítása, a kormányoknak garantált lemondása az erőszakról a nemzetközi konfliktusok megoldásánál. Csakis ezzel egyidejűleg képzelhető el világviszonylatban is az emberi személyiség teljes egyéni és társadalmi kibontakozásának előfeltétele: a népek együttélésében kölcsönösen érvényesülő közös és igazságosság. „A béke az igazságosság műve” — hangoztatta XXIII. János —, de pusztán üres szólam marad, ha nem az annyira óhajtott „igazságra, igazságosságra, szeretetre és az általa éltetett, megválasztott rendre” épül.

Mert voltak a kereszténységben, akik századokon át visszaéltek Isten nevével, amikor fegyvereket áldottak meg és küldtek harcba, manapság különösképpen kötelező parancs minden keresztény számára, hogy mélységes meggyőződéssel és elhatározással fellépjen egy fegyvertől és háborútól mentes világért. A Berliini Konferencia ennek tudatában elsődendő és sajátos feladatának tekinti, hogy az európai katolikusok között elősegítse a megértést, a világgal való szolidaritás gondolatának tettekkel formálódását, evangéliumi ihletés alapján szorgalmazza a békére nevelést és hathatósan támogassa azokat a népeket, amelyek kolonialista vagy faji elnyomás alatt szenvednek. Munkájában mindenekelett XXIII. János és VI. Pál pápa megnyilatkozásaira támaszkodik, azok szellemében működik és hozza határozatait.

Az ötödik plenáris ülés résztvevői újólág felszólítják a katolikusokat, hogy „legyenek tudatában a békéért végzett magasfokú közös felelősségüknek és e szerint cselekedjenek. Családjukban, foglalkozásukban, az egyházban és a társadalomban szüntelenül terjesszék a béke eszméjét és annak kézzelfogható megvalósításáért dolgozzanak. Keressék az együttműködést minden jóakarató emberrel.” A deklaráció egyházunk vezetőihez is fordul, hogy „kísérjék megkülönböztetett figyelemmel a hívők békétörekvéseit mindenhol és mindenkor. Ne engedjenek a kísértésnek, hogy hivataluk gyakorlásában a lelkek üdvét az emberek földi érdekeitől elválasszák. Mint a világegyház képviselői, ismerjék föl közös felelősségüket a világért. Vessék latba szavukat és cselekedeteik erkölcsi súlyát a feszültség enyhítése, a biztonság és a béke érdekében. Különösen az európai püspöki konferenciák tanácsa vállaljon kötelezettséget kontinensünkön a béke és együttműködés gondolatának elterjesztéséért... Az egyházi vezetőknek a nyílt tiltakozástól sem szabad visszariadniuk, hogy fellépjenek olyan jelenségek ellen, amelyek az igazságos béke érdekeit veszélyeztetik, és mindig az emberi jogok érvényre juttatásának pártjára álljanak.

Megújodás, kiengesztelődés, béke: ezek az 1975 évi egyházi világbékenap és a Szentév vezérgondolatai — fejeződik be a Berliini Konferencia jubileumi ülésének zárónyilatkozata. — Ismételten arra intenek bennünket, hogy mindenki hivatott a cselekvésre és a szolidaritásra az igazságos béke világért.”